

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **A. R.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Heyrovského 1178 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012 č. j. OAM-507/VL-07-K03-R2-2008, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana s e u r č u j e částkou 12.342,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Dosavadní průběh řízení včetně rozhodnutí správního orgánu a soudů

[1] Žalobkyně, jak krajský soud ověřil ze správního spisu, přicestovala do České republiky již v březnu 2008 a to spolu s rodiči a dalšími, stejně tak jako tehdy ona, nezletilými sourozenci S., V. a S.. První žádost uplatnil jménem tehdy nezletilé žalobkyně její otec s tím, že azylověrelevantní důvody odvozoval od své osoby. Tvrdil, že je Kurd, který byl v Turecku pronásledován za projevy a podporu prokurdským stranám (DEHAP, HADEP, DTP a zejména PKK), přičemž jeho bratr byl přímý bojovník PKK. Pro tyto aktivity byl opakovaně zadržován státními orgány a byl v hledáčku ozbrojené složky JITEM. V roce 2000 byl po dobu asi pěti měsíců vězněn a psychicky i fyzicky týrán, když bylo požadováno, aby vyžradil pobyt svého bratra a dalších bojovníků PKK. Za pomoci advokáta byl obvinění zproštěn a propuštěn na svobodu. O vazbě, jejím prodloužení a obvinění posléze předložil správnímu orgánu listinné důkazy. Dále byl v roce 2004 postřelen, zřejmě se jednalo o akci vojáků, ale bližší informace k věci nesdělil. Poslední konflikt, resp. kontakt s vojenskými složkami situoval na jaro 2007. Přestože byl dle otce žalobkyně téměř rok klid, zajistil rodině pasy, víza a z obavy, že by se nátlakové situace mohly opakovat, Turecko opustili. Připustil, že cílem cesty bylo Německo, kde žije řada příbuzných a známých. K tehdy nezl. žalobkyně uvedl, že tato trpí mentální retardací, což bylo opakovaně diagnostikováno, dle jeho přesvědčení se jí v Turecku nedostávalo potřebné péče, a proto se rozhodl spolu s manželkou hledat zdravotní pomoc v jiné zemi.

[2] O první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 26. 3. 2008 rozhodl žalovaný negativně. Žalobkyně spolu s rodinou vycestovala do sousedního Německa, odkud byla vrácena zpět do České republiky, kde dne 9. 7. 2008 uplatnila prostřednictvím svého otce jako zákonného zástupce žádost druhou.

[3] Správní orgán tak opět posoudil již shora zmíněné důvody, vycházel z informací o Turecku i s ohledem na postavení Kurdů, lékařskou péči a možnost návratu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Informace poskytované otcem nezl. žalobkyně posoudil s ohledem na zjištěné časové i obsahově faktické rozpory jako nevěrohodné, žádosti svým rozhodnutím ze dne 26. 11. 2008 znovu nevyhověl a mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil.

[4] O následně podané žalobě rozhodoval zdejší krajský soud a žalobu rozhodnutím ze dne 11. prosince 2009 č. j. 29Az 51/2008-91 jako nedůvodnou zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem žalovaného. Kasační stížnost, která následovala, posoudil Nejvyšší správní soud jako důvodnou (rozhodnutí č. j. 9 Azs 19/2010-143 ze dne 15. 7. 2010), když se dospěl k závěru, že příběh přednesený otcem žalobkyně vykazuje jasnou a jednotnou dějovou linii, která za posuzované situace dle názoru NSS neumožnila bez dalšího vyhodnotit příběh celé rodiny jako nevěrohodný, a proto nemohla rozhodnutí žalovaného a stejně tak krajského soudu v této otázce obstát. Za správné nicméně považoval rozhodnutí v té části, která

obsahovala důvody pro neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud veden závazným právním názorem NSS poté rozsudkem ze dne 16. listopadu 2010 č. j. 29Az 51/2008-173 zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že správní orgán zavázal k novému rozhodnutí při vědomí stanoviska NSS a rovněž tak uložil přezkoumat zdravotní stav otce nezletilé žalobkyně, který hovořil o neustálém zapomínání, únavě apod.

[6] Jelikož v mezidobí žalobkyně dosáhla zletilosti, správní orgán přihlédl k jejímu duševnímu stavu a lékařské diagnóze ve smyslu mentální retardace a ustavil žalobkyni pro správní řízení opatrovníkem její matku. Zde krajský soud poznamenává, že nepovažoval za nutné postupovat v soudním řízení obdobně, tedy ustanovit žalobkyni opatrovníka dle § 29 odst. 3 o. s. ř., neboť žalobkyni byl pro soudní řízení ustanoven zástupcem advokát, tedy osoba jistě fundovaná k ochraně jejích práv.

[7] Správní orgán v případě žalobkyně vycházel z přednesů obou rodičů, kdy v případě otce akceptoval závazné pokyny krajského soudu a v jejich intencích doplnil řízení o psychologický profil otce vyhotovený Mgr. P. U., znovu shromáždil pro daný případ věcné a časově aktuální informace z různých objektivních informačních zdrojů a to jak obecnějšího charakteru, tak zpráv zcela cílených na problémy nastíněné žalobkyní a zejména jejími rodiči. Jednalo se o tyto zprávy: Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010; Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010; Zpráva Amnesty International z března 2012 s názvem Rozsudky smrti a popravy v roce 2011 (překlad vybrané části), ze které vyplývá, že v Turecku byl zrušen trest smrti; Informace MZV č. j. 96459/2012-LPTP ze dne 21. května 2012 je obsahově zaměřena na situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Rozhodnutí Rady 2011/872/SZBP ze dne 22. prosince 2011, z jehož obsahu vyplývá, že PKK (Kurdská strana pracujících) je považována za teroristický subjekt; Informace MV Velké Británie ze srpna 2011 – Turecko - směrnice pro posuzování žádostí o azyl; Informace MV ČR ze 14. 12. 2007 zachycující fakta vztahující se k otázce postavení postižených osob; Informace MV Velké Británie vztahující se k Turecku z dubna 2004 – vybrané pasáže s názvem „*aktivisté účastníci se okrajových aktivit pro ilegální organizace*“ a „*zacházení s navracenými žadateli o azyl*“ včetně informací obsažených v databázi ČTK zachycující průřez historií a mapující rovněž aktuální situaci v Turecku do počátku roku 2012. K samotnému zdravotnímu stavu žalobkyně disponoval správní orgán výsledkem psychologického vyšetření provedeného Mgr. L. V. dne 7. 4. 2008 a zprávou MUDr. Z. H., lékařky z oboru psychiatrie. Z uvedených zpráv vyplývá středně těžká mentální retardace s poruchami chování, jedná se o stav vrozený a bez nutnosti medikace. Opatrovnici žalobkyně byly informace předloženy k seznámení 29. 10. 2012, jmenovaná nežádala znát jejich obsah a stejně tak nenavrhla žádné doplnění dokazování.

[8] Žalovaný poukázal na z jeho pohledu zásadní skutečnost spočívající v tom, že otec žalobkyně se měl aktivně podílet na spolupráci se stranou PKK, která je v Turecku zakázána, neboť je považována za stranu teroristickou a stejně tak je na ni nahlíženo i ve světě. Tento svůj závěr opřel o rozhodnutí NSS v Brně ze dne 7. 6. 2006 č. j. 3 Azs 207/2005. Matka žalobkyně rovněž odvozovala své potíže od problémů manžela. Navíc popsala své osobní negativní zkušenosti (násilí páchané na její osobě) s orgány policie, které však žalovaný po porovnání s informacemi od jejího manžela vyhodnotil jako nevěrohodné, resp. nepravděpodobné a svůj závěr náležitě odůvodnil. Potřeba legalizace pobytu není azylověrelevantním důvodem, stejně tak snaha po lepší zdravotní péči. Podstatné je, že zdravotní péče nebyla žalobkyni v Turecku odmítána a její přiměřenou dostupnost potvrdily konkrétní informace o Turecku. Vyřešení otázky humanitárního azylu považoval NSS za správnou již v předchozím rozhodnutí, návrat rodiny pak vyhodnotil žalovaný ve vztahu ke shromážděným informacím jako reálně možný, a proto žádnému z rodičů i přes doplněné dokazování mezinárodní ochranu neudělil stejně tak jako neudělil mezinárodní ochranu žalobkyni svým rozhodnutím ze dne 30. 10. 2012.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

[9] V podané žalobě žalobkyně odkázala na příběhy svých rodičů s tím, že je s ohledem na svůj zdravotní stav plně odkázána na jejich pomoc a péči. Rozhodnutí žalovaného označila za nezákonné a porušující § 2 a § 3 správního řádu. Poukázala na dlouhodobé a opakované potíže svého otce, které měly původ v jeho sympatiích a členství v prokurdských stranách včetně strany PKK a rovněž tak byly potencovány skutečností, že strýc žalobkyně a bratr jejího otce byl faktickým bojovníkem PKK. Podrobně popsala problémy svého otce (opakovaná zadržení otce, časté návštěvy jednotek JITEM či vojáků přímo v místě bydliště, uvěznění v roce 2000 a postřelení v roce 2004), které se neblaze promítaly do psychického stavu žalobkyně a z nichž lze dovozovat důvodné obavy nasvědčující tomu, že žalobkyně byla v zemi původu pronásledována z důvodu členství otce v politických stranách a z důvodů aktivit strýce ve prospěch PKK. Závěr žalovaného o legitimnosti zájmu ozbrojených složek o otce žalobkyně s ohledem na potřebu získat informace o osobách z PKK nelze považovat za správný. Dále upozornila rovněž na problémy své matky, na kterou byl také činen psychický i fyzický nátlak členy JITEM, v důsledku kterého potratila, nemůže mít další děti a navíc došlo k jejímu znásilnění. V zemi původu nebylo možné domoci se účinné ochrany ze strany státu, správní orgán nevyhodnotil nebezpečí, kterému byla rodina vystavena adekvátně zjištěné situace. Stejně tak nesprávný je závěr o možném návratu rodiny, neboť dle přesvědčení žalobkyně by jejich životy byly i nadále v ohrožení. V neposlední řadě připomněla své zdravotní problémy s tím, že v zemi původu jí nebude poskytována nezbytně potřebná péče včetně pomoci a dohledu asistenta tak, jak se nyní děje v České republice. Pouhý odkaz správního orgánu na výsledek předchozího řízení (v otázce humanitárního azylu) proto nepovažovala s ohledem na svůj osobní vývoj za adekvátní a dostatečně přesvědčivou. V ostatním odkázala na řízení před správním orgánem a následně podané žaloby svých rodičů. Trvala proto na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Správní orgán reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 27. února 2013. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zopakoval jak žalobní námitky, tak informace žalobkyně, resp. jejích rodičů přednesená v jejich samostatných řízeních a rovněž připomněl průběh a výsledky předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany. Připomněl, že žalobkyně odvozovala důvody své žádosti od problémů svých rodičů, sama žádné konkrétní potíže v Turecku neměla a v České republice očekávali její rodiče pro žalobkyni lepší zdravotní péči a zklidnění jejích psychických potíží. Zdůraznil, že rodina o žalobkyni osobně pečovala i před odchodem ze země, v rámci možností tureckého zdravotního systému jí byla poskytována dostupná léčba a péče. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu, a proto trval na zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci krajským soudem, právní úprava

[11] Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.r.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích, žádné další důkazy nepředložily a rovněž tak nenavrhly doplnit dokazování – resp. žalobkyně svoji účast omluvila a byla zastupována soudem ustanoveným advokátem. Jednání byl přítomen otec žalobkyně a stejně tak i tlumočnick jazyka kurdského, který tlumočil především v osobním případě otce žalobkyně. Krajský soud provedl v řízení odkaz na obsah, výsledek rozhodnutí a průběh řízení před soudem ve věcech obou rodičů žalobkyně, jejichž případy jsou vedeny u zdejšího soudu pod sp. zn. 28Az 27/2012 (spolu s otcem M. požádal o udělení mezinárodní ochrany rovněž dosud nezletilý S.) a 28Az 28/2012, kdy na straně žalobkyně vystupuje paní N. A.. Stejně tak soud stručně okomentoval případy dalších dvou sourozenců, kdy pod sp. zn. 28Az 30/2012 byla projednávána žaloba S. a pod sp. zn. 28Az 31/2012 V.. K žalobě byla připojena kopie zprávy Občanského sdružení rodičů a přátel dětí s handicapem ORION ze dne 28. listopadu 2012 v níž se podává, že žalobkyně trpí lehkým a středně těžkým mentálním postižením, její bratr V. těžkým mentálním postižením a oba dochází jedenkrát týdně do Centra denních služeb.

[12] Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

[13] Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a průběh předchozích řízení, která předcházela vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak zaznamenal již v úvodu tohoto rozsudku. V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila žalobkyně v zásadě dva okruhy problémů. Jsou to tyto skutečnosti: a) příslušnost ke kurdské

menšině, resp. problémy rodičů v souvislosti s aktivitami otce a zejména jeho bratra ve prospěch prokurdských stran, především PKK a za b) zdravotní stav žalobkyně včetně tvrzené nedostatečné péče v případě nuceného návratu do Turecka.

[14] Krajský soud je přisvědčil žalovanému v tom směru, že příběh žalobkyně je neodmyslitelně spjat s příběhem jejích rodičů, neboť takto jej od počátku řízení o první žádosti prezentoval otec jako tehdejší zákonný zástupce. Žalobkyně především nevyvíjela v Turecku žádnou činnost či aktivity směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto nebyl důvod věnovat se otázce jejího případného pronásledování z tohoto úhlu pohledu. Správní orgán zdůraznil, že po znovu provedeném řízení (po zrušení původního rozhodnutí soudem) neshledal, že by u některého z rodičů došlo k naplnění azylověrelevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, tudíž tyto osoby, o jejichž potíže opírala žádost sama žalobkyně, úspěšné nebyly. V tomto směru odkazuje krajský soud jak na rozhodnutí žalovaného, tak na průběh a výsledek řízení před soudem ve vztahu k rodičům žalobkyně.

[15] Sama žalobkyně mohla problémy rodičů vnímat negativně, jistě mohly přispívat ke zbytečnému psychickému rozrušení její osoby, nicméně jejich intenzita nemohla založit podmínky pro závěr o pronásledování žalobkyně ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak z jednotlivých řízení vyplynulo, převážnou péči o žalobkyni, což platí i ve vztahu k ostatním sourozencům, zabezpečovala matka, která s dětmi pobývala doma, pečovala o ně a zajišťovala chod domácnosti. Dle jasného vyjádření otce žalobkyně mělo k poslednímu setkání s vojáky či jednotkami JITEM dojít na jaře 2007, kdy mu ublíženo nebylo a cílem návštěvy bylo získat informace o pobytu a pohybu žalobcova bratra. S přihlédnutím k datu odchodu celé rodiny z Turecka, který se uskutečnil v březnu 2008, je zjevné, že po dobu jednoho roku – dle přednesu otce žalobkyně – on žádné potíže neměl a do konfliktu s vojenskou mocí či jednotkami JITEM se nedostal. Žalobkyni bylo s ohledem na její postižení poskytnuto odborné lékařské vyšetření (zprávy z nemocnice z Turecka), jejichž závěr se zcela shoduje s výsledky českých lékařů specialistů. Přesto všichni opustili Turecko a to na pasy vystavené právě počátkem roku 2008. Zde krajský soud připomíná, že matka žalobkyně přednesla k situaci zachycující poslední rok rodiny před odchodem z Turecka informace odlišné – míněno v otázce tvrzených problémů s vojáky či jednotkami JITEM, které jsou v přímém rozporu s dříve uvedenými fakty a zejména v rozporu s přednesem hlavní osoby, která měla být pronásledována a to osoby manžela. Tato otázka bude řešena v odůvodnění rozhodnutí vztahujících se k osobám rodičů žalobkyně.

[16] Druhá námitka týkající se zdravotních potíží žalobkyně a to v souvislosti s případnou možností udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu byla řešena NSS ve shora označeném rozsudku. Krajský soud nesouhlasí se žalobkyní, že není možné se na závěry NSS odkázat, neboť v zásadě došlo k určitému posunu či změně okolností, které by bylo potřebí znovu přehodnotit. Z provedeného dokazování naopak vyplývá prakticky neměnný zdravotní stav žalobkyně, který je vrozený a který nevyžaduje medikamentózní léčbu. Je zjevné, že stejná pomoc, resp. odborné závěry, byly učiněny rovněž lékaři v Turecku. Návštěva „stacionáře“ jednou

týdně není zásadní změnou v důkazní situaci. Podstatné je, že v Turecku poskytovala žalobkyni péči a zázemí její matka a stejně tak je tomu i v České republice. Určitý nadstandard v možnosti návštěvy stacionáře s tím, že takováto možnost by v Turecku žalobkyni poskytnuta nebyla, jistě s odkazem na ustálenou judikaturu soudů k otázce tzv. humanitárního azylu je skutečnostní zcela nepodstatnou. Nelze si bez dalšího vybírat zemi, ve které by žadateli lépe vyhovoval systém zdravotnictví. Žalobkyni bylo v Turecku poskytnuto odborné vyšetření, přičemž je zjevné, že lékaři v nemocnici v Diyarbakiru (kopie zprávy ze 17. 12. 2007) shledali stejnou poruchu (u žalobkyně a jejího bratra Velata) jako specialisté v Čechách a to v zásadě bez možnosti léčby farmaky. Z informací o Turecku navíc vyplývá, že nezbytná lékařská pomoc žalobkyni odepřena nebude, jak tomu ostatně bylo za jejího pobytu v zemi původu. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

[17] Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

[18] Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[19] Odůvodnění této části rozhodnutí věnoval žalovaný rovněž náležitou pozornost a vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení, které k dané problematice shromáždil a opět velmi podrobně zaznamenal na straně šesté a sedmé svého rozhodnutí včetně úvah, které jej k negativnímu rozhodnutí vedly. Převážná část informací již byla zaznamenána pod bodem [7]. Správní orgán předně konstatoval, že v Turecku byl zrušen trest smrti. Dále pak z informací o zemi vyplývá, že již za pobytu žadatelky, která své obavy odvozovala od problémů svých rodičů – zejména otce – byl ještě za jejího pobytu v zemi z trestního zákoníku Turecké republiky vypuštěn odstavec o trestnosti podpory ozbrojené organizace (§ 169, resp. § 168), podle kterého bylo v roce 2000 vzneseno obvinění vůči jejímu otci. Dále žalovaný přílehavě upozornil na zákon čl. 4616 ze dne 21. prosince 2000 o amnestii pro členy teroristických organizací včetně spolupracovníků. Jistě v této souvislosti nelze nezmínit zcela bezproblémové vystavení cestovních dokladů pro rodiče

žalobkyně (tehdy nezl. děti byly do jejich pasů zapsány). Lze se v tomto konkrétním případě důvodně domnívat, že v případě zájmů státních orgánů na jednotlivých členech rodiny pro tvrzenou spolupráci s PKK by jistě k takovému vycestování nemohlo dojít. O odklonu zájmu o rodinu Akyolových ze zorného pole jednotek JITEM i vojáků ostatně svědčí i otcem žalobkyně tvrzený nekonfliktní rok 2007 a to až do jejich odchodu z Turecka. Obecně je možné připomenout, že se Turecko nenachází ve válečném stavu vůči jinému státu a stejně tak ze zpráv nevyplývá, že by byla země v situaci permanentního vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na většině území Turecka je bezpečnostní situace relativně stabilní. Potíže z PKK již byly zmíněny stejně tak jako zjevná snaha turecké armády proti bojovníkům PKK cíleně zasahovat. Pouze nad rámec a to především na dokreslení situace, kdy v Turecku se zejména přičiněním strany PKK a střídají období klidu a období neklidu, krajský soud odkazuje na prohlášení odsouzeného šéfa strany PKK Abdullaha Öcalana, který ve čtvrtek 21. března 2013 vyzval bojovníky PKK k příměří. Jedná se o opakovaná prohlášení, jak vyplývá z Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, přičemž opakovaná vzplanutím bojů po obdobích relativního příměří jsou výsledkem působení nacionalistů na obou stranách, tedy v armádě i v PKK. Ze zprávy dále vyplývá, že probíhají intenzivní jednání mezi uvězněným Öcalanem a tureckou vládou. Stejně tak přílehlavě správní orgán odkázal na možnost vnitřního přesídlení v rámci Turecka a to jednak s ohledem na skutečnost, že v tureckých velkých městech žije značné množství kurdské populace a jednak s ohledem celkovou situaci celé rodiny a jejího nejbližšího rodinného zázemí, které evidentně fungovalo a lze tudíž předpokládat, že by bylo schopno poskytnout potřebnou pomoc (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobkyně neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Její vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobkyně – s ohledem na negativní rozhodnutí o žádostech jejích rodičů - rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

[20] Žalobkyně krajský soud ani po opětovném projednání původní žádosti z 9. července 2007 nepřesvědčila o opodstatněnosti vznesených námitek, se závěry žalovaného a odůvodněním přezkoumávaného rozhodnutí se ztotožnil a žalobu tudíž jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[22] Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby a c) účast na jednání soudu dne 30. července 2013. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100,-Kč, náhrada hotových výdajů 300,-Kč, celkem tedy 10.200,-Kč. Advokát doložil, že je plátcem DPH, a proto krajský soud výše uvedenou částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 2.142,-Kč na výsledných 12.342,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 31. července 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně